Ζω εν Χριστώ σημαίνει ζω πέραν του θανάτου (Clement Olivier)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 4 Ιουλίου, 2019

Ἀπό τό χριστιανισμό μαθαίνουμε ὅτι τό πρόσωπο ἀνάλογα μέ τήν πίστη του ἀδράχνεται σέ μία μεγάλη ἀναστάσιμη κίνηση. Στήν εὐχαριστηριακή καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί στήν πνευματική «καρδιά» κάθε πιστοῦ, ὁ Χριστός ἐξακολουθεῖ νά νικᾶ τό θάνατο. Ἔτσι, ἡ ἀνθρωπότητα καί, δι' αὐτῆς, τό σύμπαν εἰσάγονται σέ μία πελώρια μεταμόρφωση: τήν ὁποία ἡ ἁγιότητα προλαμβάνει καί σπεύδει στήν ὁλοκλήρωσή της.

Γιατί, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «*πάσα ἡ κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν [...] ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ*» (Ρωμ. 8, 18-22). Ὅταν κάποιος ἀγαπᾶ, ὅταν ἀγάπησε ἔστω καί γιά μία στιγμή, ξέρει πώς κανείς δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά τό ποτήριο τῆς εὐχαριστίας, ὅπου ὑπεραφθονοῦν οἱ θεῖες ἐνέργειες «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς»,

Ὁ ἅγιος εἶναι ὁ ἄλλως ζῶν, πού δρασκέλισε ἤδη τό θάνατο καί μεταλαμβάνει τήν Ἀνάσταση.

Στήν παλαιοχριστιανική ἐποχή, οἱ ἄνθρωποι ὀνόμαζαν ἕναν μεγάλο πνευματοφόρο ὡς ἕναν ἀναστημένο. Καί ὁ λαός χαρακτήριζε τούς χριστιανούς, ὅταν ὁ διωγμός ηὔξανε τό μαρτύριο, ὡς «ἐκείνους πού δέν φοβοῦνταν τό θάνατο».

Ἔτσι, ὁ θάνατος ἄλλαξε σημασία. Δέν εἶναι πιά τεῖχος τῆς ἀγωνίας, ἀλλά, διαμέσου τῆς ἀδημονίας πού ἐξομοιώνεται μ' ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ, ὑπόσχεται εἰρήνη.

«*Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν*», λέει ὁ Χριστός, «*εἰρήνην τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν*»,«*οὐ καθώς ὁ κόσμος δίδωσιν*»: μία εἰρήνη πού δέν εἶναι πιά ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Τό νά ζεῖ κανείς ἐν Χριστῷ σημαίνει νά ζεῖ πέραν τοῦ θανάτου, νά κάνει νά βλασταίνει μέσα του τό «σῶμα τῆς δόξης».

Στήν Κωνσταντινούπολη, ὅταν πάρει κανείς τήν ἀρχαία «Μέση Ὁδό», ἀφήνει πίσω του τήν Ἁγία Σοφία, τή βασιλική τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, πού ὑπῆρξε τό κέντρο ἑνός θαυμάσιου, ἀλλά κλειστοῦ, χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ• καί καταλήγει φτάνοντας, στά προάστια, στή μικρή ἐκκλησία τῆς χώρας, δηλαδή τῶν ἀγρῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχιζαν ἀπό 'κεῖ, ἀλλά δείχνει ἐπίσης τό «σύνορο», ἐκεῖνο τῆς πόλης, ἐκεῖνο ἑνός πολιτισμοῦ, τό

σύνορο κυρίως τῆς ἀνθρώπινης μοίρας.

Σ’ ἕνα εὐρύχωρο πλαϊνό παρεκκλήσι, τό ὕστερο Βυζάντιο πού βάδιζε πρός τό θάνατο, ἔγραψε γιά μᾶς τό μήνυμά του: στήν τοιχογραφία τῆς ἀψίδας, ὁ Χριστός κατεβαίνει στόν Ἅδη γιά νά τόν συντρίψει• εἶναι λαμπροφορεμένος, ἀλλά δέν βρίσκεται πιά ἐπί τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, εἶναι στόν ἴδιο τό βυθό τῆς ἀγωνίας καί τῆς σκοτεινῆς ἀσφυξίας. Τό ἕνα του πόδι, μέ μία ἀπίστευτη βία, θραύει τά «κλεῖθρα τοῦ κόσμου τούτου». Τό ἄλλο πόδι, σέ μία κίνηση χοροῦ, σάν σέ κολύμπι, ἀρχίζει τήν ἄνοδο, ὅπως ὁ βουτηχτής πού, ἀφοῦ ἄγγιξε τό βυθό, τόν «χτυπᾶ» γιά ν’ ἀνέβει ξανά στόν ἀέρα καί τό φῶς.

Ἀλλά ὁ ἀέρας καί τό φῶς εἶναι Ἐκεῖνος: «*σήμερον μετ’ ἐμοῦ ἔσει ἐν τῷ παραδείσῳ*» μπόρεσε νά πεῖ, τήν ὥρα τῆς σταυρώσεως, στό ληστή πού ξεψυχοῦσε δίπλα του.

Ὁ ἀέρας καί τό φῶς εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ προσώπου του πού ἀστράφτει ἀπό τό Πνεῦμα.

Καί νά ἡ ἀπελευθερωτική χειρονομία: κάθε χέρι τοῦ Χριστοῦ πιάνει ἀπό τόν καρπό τοῦ χεριοῦ (καί ὄχι ἀπό τήν παλάμη, ἡ σωτηρία εἶναι προπάντων ἕνα δῶρο καί ὄχι μία διαπραγμάτευση) τόν Ἄνδρα καί τή Γυναίκα, καί τούς πετᾶ ἔξω ἀπ’ τά μνήματά τους. Κανένα καθρέφτισμα: κάθε πρόσωπο εἶναι ἄπειρο καί σ’ αὐτή τήν τέχνη τά σώματα δέν ρίχνουν σκιά. Καμιά μετενσάρκωση: κάθε πρόσωπο εἶναι μοναδικό. Καμιά σύγχυση: κάθε πρόσωπο εἶναι ἕνα μυστικό.

Κανένας χωρισμός: ὅλα τά πρόσωπα εἶναι φλόγες τῆς ἴδιας Φωτιᾶς. Καί ὁ σκοπός δέν εἶναι ἡ ἀθανασία τῶν ψυχῶν· ἀθάνατες, εἶναι ἤδη καί στόν Ἅδη, σ’ αὐτόν τόν ἀθάνατο θάνατο πού συνιστᾶ ἡ ἀγωνία: κάθε πρόσωπο εἶναι ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ’ αὐτή ἡ γῆ εἶναι καμωμένη ἀπ’ τόν οὐρανό.